

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת ויחי תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי'

פרק כ"ד.

הפסוקים הקרובים נביא בענין סוד החצי עם הוספות חדשות מוספא לאהרונה.

וכן נראה לבאר ענין התשובה שמצינו בזהר (נשא קכב): שענינה תשובה, להעלות את הה' אחרונה של שם הוי"ה בבחינת מיין נוקבין למעלה, וה' זו מסמלת את החצי התחתון, ובזה שהאדם מעלה אותה הוא כביכול משלים את מה שחסר מהחצי העליון. עין בספר 'תומר דבורה' (פ"א) שמבאר את הזהר תשובה ה' שעולה מהחצי התחתון של הה"א ששם יש פתח תחתון שעלול לפול לחיצונים, לחצי העליון של הה"א, היינו שנקנס בפתח הצר שעל יד גג הה"א ששם פתח התשובה, ועליה זו נעשית על ידי שעושה צרות וסגופים לעצמו. והם דברינו שהתשובה מעלה את החצי התחתון על ידי שפורש ממנו, למעלה לחצי העליון להשלים מה שחסר משם. ושני חצאי האות ה"א מרמזים על שני החצאים. וכן מצינו הוא אמינא בגמרא (יומא טו.) שהכהן גדול מזה את דם החטאת ביום הכפורים על חצי גבהו של מזבח הזהב ומבאר לדברינו דיש כאן רמז שהפכה נעשית בנקדת החצי לכפר על מה שלקחו מהחצי העליון. וכן מובא ב'משנה ברורה' (תרה סק"ג) שנסח הכפרות חליפתי תמורתתי כפרתי הוא ר"ת חת"ך, ומבאר לדברינו שמכפרים על מה שפגמו בשם חת"ך החותך את שני החצאים כדלעיל.

מצינו במדרש (ילקוט דברים תתקנח) משל לשנים שלוו מן המלך אחד פרע למלך, ואחד לא דיו שלא פרע אלא חזר ולוה, כך שמעון ולוי שניהם לוו בשכם כענין שנאמר "ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה". לוי פרע מה שלוה במדבר, שנאמר "ויעמד משה בשער המחנה ויאמר מי לה". וחזר והלוה את המקום בשטים, שנאמר "פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן", שמעון לא דיו שלא פרע, אלא חזר ולוה שנאמר "ושם איש ישראל המכה". רואים שהחוטא הוא בבחינת לנה מהקב"ה, והעושה תשובה הוא בבחינת פורע. ואם מוסיף מצוות מעבר למה שמחייב הוא בבחינת מלנה לקב"ה. ומבאר לדברינו דחוטא לוקח מהחצי העליון וצריך לפרע הלואתו. והעושה תשובה מחזיר לחצי העליון את מה שלקח. ומי שמוסיף מעבר למה שמחייב כמו פינחס שדקר את זמרי, הוא מעלה מהחצי התחתון לעליון, והוא בבחינת מלנה לקב"ה שמעלה הכל למעלה, כפי שבארנו את דרגת הצדיקים. **כתוב** (משלי כד, ד) "ובדעת חדרים מלאו כל הון יקר ונעים". נראה שיש כאן רמז שמי שרוצה למלאות את החדרים והחסרונות שפגם בחטאיו, יצטק בתורה, ובפרט למוד פנימיות התורה שהיא בבחינת דעת, ובזה **חדרים מלאו** וה"יקר" יתקן את הקרי.

מצינו בזהר חדש (איכה קיא:) אמר לה קב"ה רחל, מה את מבכה, אמרה לפניו ולא אבכה, בני היכן הם, ומה חטאו לך, אמר לה הביאו צרתי לפני והכניסו אותה לביתי, מיד אמרה וכי אני לא עשיתי יותר שהכנסתי צרתי בביתי, נראה לבאר על פי דברינו שהקב"ה אמר לרחל שבני ישראל חטאו בזה שאכלו מהחצי העליון

שהוא בבחינת אשה צרה לחלק התחתון, כפי שבארנו לעיל שהחצי התחתון נקרא רחל והחצי העליון נקרא לאה. ורחל ענתה שהקב"ה צריך להתנהג מדה כנגד מדה כשם שהיא הכניסה את אותה צרה ממש שהיא לאה לביתה, וזה היה לשם שמים שלא לה לא תתבייש, כך הקב"ה יסלח לבני ישראל שמכניסים חצי זה אף על פי שחוטאים בזה, ומדיק מלשון הזהר שמדבר על אותה צרתי ממש, וכן נראה דצרתי מרמז שממש שרש כל הצרות שבעולם שבאות כתוצאה מהחטאים.

ובענין הצרות נראה להוסיף שמצינו בגמרא (שבת יג:) שכל הצרות והיסורים נמשלים לאזמל שחותך בבשר האדם. ונראה דיש כאן רמז שכיון שהאדם חוטא ונכנס בחצי העליון שלא שיך עכשו, הקב"ה מביא עליו יסורים על ידי מדת הדין והגבורה שכביכול חותכת לו בסכין מהחצי התחתון להשלים את מה שחסר מהחצי העליון, כדי שלא יחסר לו לעתיד לבא. [דבר זה השתלשל בגשמיות שעושים נתות, וחותכים חלק מגוף האדם לצורך רפואתו וכן מובא בספר זרע קדש ש' שרופא נאמן בגימטריא שם חת"ך]. וכן אדם שיש לו צרות נקרא אדם שבור דאדם זה שברו לו וחתכו לו מהחצי התחתון שלו. וכן אמלל הוא מלשון תלוש וכרות, כמובא ברד"ק (תהלים ו, א). וכן יסורים מרמזים על נסירה שהיא חתוך. ומרמז בגמרא (כתובות סב.) אמר רב, אנחה שוברת חצי גופו של אדם, דיסורים חותכים בנקודת החצי של אדם. וכן מובא בספר 'שבטי נחלתך' על הכתוב (דברים לב, ט) "מחצתי ואני ארפא", שמחץ מרמז על חצי. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שהפתגם של נחום איש גמזו, גם זו לטובה בגימטריא חצי. ומבאר לדברינו שעל כל צרה אומרים גם זו לטובה, משום שהיא משלימה את מה שלקחנו מהחצי העליון. וכשאומרים גם זו לטובה ממתקים את היסורים, כי נוגעים בשרשם האמתי. וכן שמעתי בשם ה"ר בניהו שמואלי שליט"א על הכתוב (דברים יא, כו) "ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה". ר"ת והקרון קימת לו לעולם הבא. ומבאר לדברינו שהקללה והיסורים באים על האדם כדי לשמר לו את הקרון לעולם הבא. וכן אמתלא"י המסמלת את החצי העליון כדלעיל, מרמזת בהפוך אותיות בפסוקים (איוב ה, יז) "הנה אשרי אנוש יוכיחנו אלוה ומוסר שדי אל תמאס". (משלי ג, יא) "מוסר ה' בני אל תמאס ואל תקץ בתוכחתו".

מובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (א) ארבע רוחות נבראו בעולם רוח פנת המערב, רוח פנת הצפון, רוח פנת המזרח, רוח פנת דרום וכו', רוח פנת צפון משם החשך יצא לעולם, רוח צפון בראו ולא גמרו, שאמר כל מי שהוא אומר שהוא אלוה יבא ויגמור את הפנה הזאת וידעו שהוא אלוה, ושם הוא מדור למזיקין ולזועות והרוחות והשדים והברקים והרעמים ומשם רעה יוצאה לעולם שנאמר "מצפון תפתח הרעה על כל ישבי הארץ". נראה דיש כאן רמז שצד צפון המסמל את הגבורה הוא שבור ולא גמור, דגבורה היא בחינת שבור.

מצינו בגמרא (גיטין ז.) אם רואה אדם שמזונותיו מצמצמין יעשה מהן צדקה, ומבאר לדברינו דאם אדם רואה שממשם חותכין לו מהחצי התחתון ומזונותיו מצמצמין, יעשה מהם צדקה ויחתך עוד מהחצי שלו, כדי שישלים את מה שלקח מהחצי העליון, ויחזור לקבל את החצי התחתון בשלמותו, כמובא בגמרא שם ששוב אין מראין לו סימני עניות. וכן כתוב (דניאל ד, כד) "וחטאך בצדקה פרק ועונתך במחן ענין הו תהווה ארכה לשלותך".

וכן נראה לבאר הטעם שדוד המלך ומלך המשיח הם אלו שסובלים יסורים כדי לכפר עוונות ישראל, כמו שכתוב (איכה ד, ט) "רוח אפינו משיח ה' נלכד בשחיתותם", דוד ומשיח שבאים מלאה שרשם מהחצי העליון, לכן הם סובלים עבור כל אלו שנכנסו לחצי העליון ולקחו משם דרך הרע. וכן מובא בכתבי הרמ"ע מפאנו (מאה קשיטה לב) שהצדיקים סובלים את עונות ישראל עבור השכינה בסוד מוך שהתקינה לנדתה, ובארנו שדם נדה מרמז על השפע של החצי העליון, והצדיקים סובלים לקנח את הדם שיוצא בגלל החטאים. וכן מצינו בזהר (בלק קצז.) בשעה שהשכינה עולה ללקט ענוגים וכסופים [היינו להתיחד עם קב"ה], ומום נמצא למטה, אז מגיעה אצלה טפה של חרדל, ומיד סרה ויושבת עליה ימים במנין. וכן בגזירת המן מצינו בגמרא (מגילה טו.) "ותתחלחל המלכה", מאי "ותתחלחל"

רב אומר, שפרטה נדה. וכן הכתוב שנאמר על משה (שמות לב, לב) "ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת" בגימטריא חצי דמשה היה מוכן למסור נפש בשביל כפרת ישראל, וכפיכול לתת את כל החצי שלו למטה בשביל זה.

מצינו במשנה (אבות ג, טז) הוא היה אומר הכל נתון בערבון ומצודה פרוסה על כל החיים החנות פתוחה והחננוי מקיף. ומפרש הרע"ב ומצודה פרוסה יסורים ומיתה, החנות פתוחה ובני אדם נכנסים ולוקחים משם בהקפה, והחננוי מקיף ומאמין לכל הבא ליטול, כך בני אדם חוטאים בכל יום והקדוש ברוך הוא ממתין להם עד בא עתם. נראה דהלשון ומצודה פרוסה מרמזת שהמצודה נמצאת בנקדת החצי שהיא בבחינת פרס ללכד את אלו שנכנסים בחצי העליון.

וגם כן רואים את רחמיו של הקב"ה דמובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (אונאה ב, ג) שהקב"ה יצר את החלקה בעולמות באפן שאי אפשר לחלק את השפע לחצי חצי ממש, והחצי התחתון תמיד לוקח קצת מהחצי העליון בסוד אונאה, וכיון שאונאה מתרת עד שתות הקב"ה אינו מקפיד על כך. ונביא חלק מדבריו: **נבאר עתה בחינת אונאה שהוא בחסד הנוגע אל הת"ת של ז"א בבחינת היותה הוי"ה פשוטה בלתי מלוי וכו', ומתחלק ח' נקודות למעלה מכסים וי"ח נקודות למטה בגלוי.** וטעם הדבר הוא שהתחתונים שהם המרבים ינצחו את העליונים שהם מעטים והם יקחו את העדף שהם הב' נקודות היתרות בהתחלקם לג' שלישים ח' למעלה וח' בשליש אמצעי וח' בשליש תחתון נשארו ב' לתשלום כ"ו ואלו ב' העודפים יקחו התחתונים שהם הרבים וכו'. נמצא כי היות הבחינה הא' שהוא ח' נקודות מכסים למעלה וי"ח מגלות למטה הוא נקרא אונאה פחות משתות וזה סדר הוא תמיד. ויש פעמים שיש אונאה יותר משתות והוא מציאות הזה שמתגלה גם שלישי עליון פלו היורד למטה וענין זה מתבטל אחר זמן ונקרא בטול מקח לפי שאינו מתקיים. וכן מצינו בזה (חקת קפ: עם פירוש 'מתוק מדבש') שמשבת עונות ישראל המלכות מקבלת מהגבורות דז"א, ואז היא נקראת אונאה. ומבאר לדברינו שהעונות לוקחים מהחצי העליון שהגבורה חתכה ונשאר בז"א, וכל על זה דין אונאה.

מצינו במדרש ('פסיקתא רבתי' יא) "אל גנת אגוז" אומר רבי יהושע בן לוי הגנה שאני גוזז אותה, כל שעה אמות העולם חוטאים ואני מאריך רוחי עמהם, אבל ישראל אני מקיף להם, אלא חטאו מיד אני גוזזם, אף על פי כן כל דבר שהוא נגזז מיד הוא מחליף ומשבת, אומר הקדוש ברוך הוא אף על פי שגוזזתי אותם, מיד הרביתי אותם יותר ממה שהיו. רואים שהחטא הנמשל לאגוז מרמז על הגזיזה, שהחוטא נגזז מארץ החיים, וגזיזה זו היא לטובתו. ומבאר לדברינו דגזיזה מכפרת על החטא ומתקנת אותו.

מצינו בגמרא (שבת לב:) תנא דבי ר' ישמעאל בשביל דברים שצויתי אתכם בימות החמה ולא עשיתם יגזלו מכם מימי שלג בימות הגשמים, ואם נותנים מתברכים שנאמר וכו' והריקתי לכם ברכה עד בלי די מאי עד בלי די עדי שיבלו שפתותיכם מלומר די. נראה לבאר הגמרא על פי דברינו בשביל דברים שצויתי אתכם בימות החמה, המרמזים על מדת הגבורה שנקמזת בימות החמה שהם בבחינת אש, היינו שהייתם צריכים להשתמש במדת הגבורה לצמצם השפע שלכם ולחתך ממנו תרומות ומעשרות וכו' ולא עשיתם, יגזלו מכם מימי שלג בימות הגשמים, וחתכו לכם מהחצי התחתון של השפעת הגשם. וממשיכה הגמרא שאם יעשו כמו שצריך תהיה ברכה עד בלי די. נראה דיש כאן רמז על שם שדי שהוא שם הגבורה שחותך לשני חצאים על ידי שאומר די כדלעיל. ואם חס ושלום חוטאים הוא עושה דין בזה שחותך מחצי החסדים. ואם לא חוטאים הוא משפיע עד בלי די היינו שלא אומר די, ונותן את הברכה בשלמות, וכן הכתוב (מלאכי ג, י) "והריקתי לכם ברכה עד בלי די" ר"ת **בוע"ל**, דהשפעה זו היא השפעת היסוד בשלמות. וכן רואים במסכת תענית שאם לא יורד גשם, עושים סדר תעניות. ומבאר לדברינו דתענית מעלה את החצי התחתון להשלים לעליון, ואז אפשר לזכות לגשם.

מובא ברבנו בחיי (בראשית מג, יד) **לפיכך התפלל באל שדי מי שאמר לעולם די יאמר לצרותי די**. רואים שייעקב התפלל שהשם **שדי** יאמר די לצרותיו, דענגנים אלו שיכים לשם זה לפי אפן החתוך שלו, לפי המקום שהוא אומר די. עין בזהר (בראשית נב). שקטרוג השטן גורם שהמלכות מתחלקת לשני חצאים באפן שהחסדים אינם יורדים למטה.

מצינו בגמרא (כתובות כח:) **ביצד 'קצצה' אחד מן האחין שנשא אשה שאינה הוגנת לו, באין בני משפחה ומביאין חבית מלאה פרות, ושוברין אותה באמצע רחבה, ואומרים, אחינו בית ישראל שמעו אחינו פלוני, נשא אשה שאינה הוגנת לו, ומתיראין אנו שלא יתערב זרעו בזרענו, בואו וקחו לכם דוגמא לדורות, שלא יתערב זרעו בזרענו".** וזו היא **'קצצה'**. נראה דלכן שברו חבית וקראו לזה **קצצה** לרמז שאדם זה פגם בבחינת החתוך והקציצה שלו ונכנס למקום החיצונים.

מצינו ברש"י (סוטה ז: ד"ה וקטליאות) שישנו תכשיט ששמו **קטלא** שצורתו כצורת **חצי עגול**, ובתכשיט זה האשה סוגרת את חלוקה לצניעות. נראה דתכשיט זה צורתו כחצי עגול ושמו קטלא, לרמז שאם האשה פוגמת בצניעות היא נכנסת לחצי העליון שהוא בבחינת מיתה, דקטלא מרמזת על מיתה. וכן **קטלא** בגימטריא **ספין** המרמזת על חתוך הגבורה לשני חצאים.

מובא ב'ספר היראה' לרבנו יונה שצריך להשחזי את הספין לכבוד שבת, דספין חד מביא שלום בית. ובספר 'טעמי המנהגים' (ע' קיז) מובא שספין חד הוא סגלה לפרנסה שבאה משם חת"ן. ומבאר לדברינו דספין חד לשבת מעורר את הספין העליון שיהיה חד ויחתך את השפע לשני חצאים שוים, באפן שהמלכות למטה תקבל את כל החצי התחתון וממילא זאת סגלה לפרנסה ולשלום בית, דזאת צורת הזווג המשלם. מה שאין בן ספין פגום שאינו חותך ישר יכול לעורר גם למעלה חס ושלום שלא יחתכו ישר, ודבר זה מביא יסורים כדלעיל. וכן מצינו אצל יצחק שאמר לעשו להשחזי את הספין קודם שיברכהו, כמו שכתוב (בראשית כז, ג) **"ועתה שא נא"** ומבאר רש"י **"שא נא" לשון השחזה, חדד ספיןך ושחט יפה**, דברכת יצחק המסמלת את השפעת הגבורה באה דרך ספין חד. וכן מובא בספר 'קרפן שבת' (א, ז) בשם ספר 'תקונים ישנים' **יש ספין חד מצד הקדשה בלי שום פגימה והוא גבריאל וכו', ויש ספין פגום סמאל הרשע וכו', ולכן אין מהראוי לאכול אכילה בשבת בספין פגום כי הם תרתי דסתרי אהדדי**.

הבאנו לעיל מ'שער הפנויות' להאריז"ל (ר"ה ח"ב ע' רסד) ששנים מסמלות את שרש מדת הגבורה, ובארנו שהשנים מתחלקות לחצי חצי, לרמז על חתוך הגבורה לשני חצאים. נראה דלכן שני הכלב גדלות בצורה לא ישרה כשאחד למעלה ואחד למטה, כמובא בגמרא (מ"ק י), דכלב מסמל את הסטרא אחרא שחותך בצורה לא ישרה וגורם יסורים.

מצינו בזהר (הקדמה יז:) **"ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים" כאן הסוד להבדיל בין מים עליונים לתחתונים בסוד השמאל וכו' כאשר התעורר השמאל התעוררה מחלקת, ובאותה מחלקת התחזקה האש של הרגז ויצא ממנה מאותה מחלקת גיהנם**. רואים שמדת הגבורה שהתעוררה ביום השני של בריאת העולם חלקה בין המים העליונים לתחתונים. ומבאר לדברינו דמדת הגבורה מחלקת לחצי חצי לכן היא חלקה את המים לשני חצאים, באפן שחצי ישאר למעלה וחצי ירד למטה. וחלקה זו היא עשתה דרך הרקיע שמסמל את זעיר אנפין, כדבארנו במאמר 'חשמל צדיק'. דשם המקום שהיא עושה את החלקה בין רחל ללאה. וכן **להב** המסמל ספין ואש, מרמז בתבת **להבדיל**. וכן הכתוב (בראשית א, ו) **"יהי רקיע בתוך המים" ר"ת בגימטריא גבורה**. וכן **מחלקת** אותיות **מתלקת**, דכל המחלקות שיש בעולם מתעוררות דרך מדת הגבורה שהיא בבחינת אש, ודרבה לחלק ולהפריד כל דבר.

ועוד רואים מהזהר שמהאש הזאת של הגבורה שעשתה את החלקה, נברא אש הגיהנם. נראה דיש כאן רמז שחלקה זו יוצרת את הגיהנם היות שהיא מצריכה את הגיהנם לכפר על אלו שנכנסים לחצי העליון. וכן **גיהנם** בגימטריא

חצי דתכלית הגיהנם היא לכפר על אלו שלוקחים מהחצי העליון. וכן מובא במדרש (הובא ב'ראשית חכמה' שער היראה פ"ב) שהמלאך שמעניש את האדם בחבוב הקבר, **חציו אש**.

ומרמז בגמרא (גיטין ז.) תנא דבי רבי ישמעאל כל הגוזז מנכסיו ועושה מהן צדקה נצל מדינה של גיהנם משל לשתי רחלות שהיו עוברות במים אחת גזוזה ואחת אינה גזוזה עברה ושאינה גזוזה לא עברה, שתי רחלות מרמזות על שתי בחינות רחל, אלו שנותנים צדקה וגוזזים את החתונ שלהם כמו שצריך, החצי התחתון שלהם שנקרא רחל עובר בשלום את המעבר בין מים למים, ואלו שאינם נותנים צדקה החצי התחתון שלהם שהוא בחינת רחל אינו עובר בשלום את המעבר בין מים למים ונכנסים לגיהנם.

מצינו בגמרא (ברכות טו:) שהפתיב (תהילים סח, טו) "בפרש שדי מלכים בה תשלג בצלמון" מדבר על הגיהנם. וכן "בפרש שדי מלכים בה תשלג בצלמון" ס"ת גיהנם, נראה דכתוב זה מרמז על החלקה של חצי חצי שנעשית בזעיר אנפין. "בפרש" פרושו גם לחתך, כמו שפתיב (איכה ד, ד) "שאלו לחם פרש אין להם". ושם שדי מסמל את מדת הגבורה שחוקתת לשני חצאים, ומלכים מרמז על המלכות, והכתוב מרמז "בפרש שדי מלכים", כששם שדי חותך את ההשפעה שיוצרת למלכות, פעלה זו יוצרת את הגיהנם לאלו שיכנסו בחצי העליון. ולכן הפתיב מרמז על גיהנם של שלג, דשלג מסמל את החצי העליון כדלעיל, ומי שנכנס בחצי העליון נכנס בגיהנם של שלג. וכן מובא בספר 'סוד הבריאה' שגיהנם הוא מלשון גיי חנם, היינו עמק החנם, ונבאר שהחצי העליון שיוצרת דרך הקלפה נקרא חנם על שם שהקלפה נותנת בחנם גם אם לא מגיע לאדם.

כתוב (ישעי' מד, טז) "חציו שרף במו אש על חציו בשר יאכל יצלה צלי וגו' ושאריתו לאל עשה לפסלו". הפתיב מדבר על עובדי עבודה זרה, שלוקחים עץ ומחציו עושים פסל ואת חציו השני שורפים באש לצלות להם בשר. נראה דלכן הכתוב נוקט לשון חציו, ומצין "חציו שרף במו אש" לרמז שהחוטאים שורפים בחטאייהם את החצי העליון שלהם באש הסטרא אחרא וגורמים לעצמם שאחר כך צריכים להכנס לתוך האש הזו בגיהנם לתקן מה שחטאו. וכן נראה דיש רמז בכתוב (דברים לב, כג) "אספה עלימו רעות חצי אכלה בם" שכבכול אם אדם חוטא "חצי אכלה בם". וכן מובא בכתבי הגרמ"מ משקלוב (משנת חסידים' רכה) שפסוק זה מרמז על חצי שם שדי המסמל את היסוד.

מצינו בגמרא (שבת קד.) שהגיהנם מבקש שהקדוש ברוך הוא יתן לו את ישראל והקדוש ברוך הוא עונה לו הללו זרעו של יצחק, לכן אינם נכנסים לגיהנם. ומבאר לדברינו דכיון שישראל דבקים במדת הגבורה של יצחק המחלקת לשני חצאים ואינם נכנסים לחצי העליון, ניצולין מדינה של גיהנם.

מצינו בגמרא (עירובין יט.) אמר רבי ירמיה בן אלקעזר, שלש פתחים יש לגיהנם, אחד במדבר, ואחד בים, ואחד בירושלים. ומבאר לפי דברינו שהים מסמל את החצי העליון, ומצינו בזהר (פקודי רלו:) שמדבר הוא מקום של רוח הטמאה בעולם, לכן במקומות אלו יש פתח לגיהנם למי שלוקח מהחצי העליון. וכן ירושלים שמזוגת יסוד ומלכות היא מקום החתוך, ומי שפוגם בחתוך נכנס לגיהנם.

מצינו בגמרא (סנהדרין קי.) אמר רבי חמא ברבי חנינא שלש מטמוניות הטמין יוסף במצרים, אחת נתגלתה לקרח, ואחת נתגלתה לאנטונינוס בן אסורוס, ואחת גנוזה לצדיקים לעתיד לבוא. נראה דמטמוניות אלו שיוסף היסוד הטמין, מסמלים את החצי העליון שנטמן ביסוד לתת שכר לעתיד לבא. לכן חלק ממטמון זה טמון לצדיקים לעתיד לבא, וכן נראה שהחלק שהתגלה לאנטונינוס שהיה קיסר רומי, מסמל את היניקה שיש לאמות העולם מחצי זה דרך היסוד דקלפה, דאנטונינוס היה מזרע עשו המסמל את היסוד דקלפה שיוגק מבחינת לאה. והחלק שהתגלה לקרח מסמל את החלק שמתגלה לצדיקים שמקבלים בעולם הזה את שני החצאים, דקרח בתחלה היה צדיק. וכשחטא נפל לגיהנם יחד עם כל רכושו לסמל שהגיהנם תובע את החצי העליון ממי שלוקח משם בעולם הזה.

ההבדל בין ציון לירושלים, והקשר בין אותו האיש וליל ניטל לחרבן בית המקדש.

וכן מצינו בספרי הרמח"ל דברים מפרשים שאותו האיש היה מקלפת עשו שמלבישה על דוד המלך, וסוד הגאולה יהיה כשינתקו את יניקתו של אותו האיש ממלכות בית דוד. ונביא תמצית דבריו: (אדיר במרום ח"א מאמר 'ברוך ברי') "ראיתי רשע עריץ וגו' ואבקשהו ולא נמצא" הפסוק מדבר על ענין הטמא שהיה בישראל [אותו האיש] רק שנדחה אחר כך. אך האמת הוא שמעשו התחילו הדברים, וחטאי ישראל גרמו לסטרא אחרא להתגבר וכו'. וגם באמת זה הדבר הגיע הרבה לדוד. והנה לפי שהיה מישראל אמר, "ומתערה כאזרח רענו", כי הוא מחשיב עצמו כאזרח הארץ. וכו'. ומכאן יהיה גם כן כליון הסטרא אחרא לעתיד לבא, וזה סוד "ביום ההוא אשים את אלופי יהודה ככור אש", כי בסוד התנור ולפיד האלה, ירדו אלופי יהודה אלה בתוך הקלפות בין הבתרים שבהם, ואז יאכלו על ימין ועל שמאל, ויכריתו הסטרא אחרא אשר סביבם. ועל כן אמר דוד, "ויעבר והנה איננו", כי בשעה שיעבר בסוד אלופי יהודה בין הגזרים, הנה יבליע את הטמאה בסוף הזיהומא שהיא צואה רותחת, [שנודון בה אותו האיש] עד שלא יראה עוד כלל, ולא יפגם עוד. ותבין שזה נאמר גם כן על כל מי שנכרת מעולם הבא, אבל לו בפרט יהיה זה הענין להעביר גלולים מן הארץ. והנה אחר כך ישתלם התקון, והוא סוד, "שמר תם וראה ישר", כי דוד היה מכתו תמה, שנולד מהול ואדם הראשון גם כן נולד מהול, אלא שבחטאו נמשכה ערלתו. אך דוד היה תקון לאדם הראשון להחזירו בסוד הישר, ועל כן נולד מהול. אלא שהוא צריך עדין שמירה, כי לא נשלם התקון עד מלך המשיח. ולכן אמר, "שמר תם", שהוא דוד. "וראה ישר", שהוא אדם הראשון הנתקן בכחו בתקון זה. וזהו סוד הא' והד' של אדם. אך סוף הכל במלך המשיח שהוא סוף האדם, בסוד הם' שלו, ואז יהיה התקון של שלום, בסוד, "והיה זה שלום", ולכן, "כי אחרית לאיש שלום". וזהו תקון שלם של אדם דוד משיח. ואז, "ויפשיעם נשמדו יחדו". כי כבר אמרנו שהטמא נבלע בזיהומתו של הצואה רותחת. (אדיר במרום ח"ב מאמר ביאור ז' מלכין) והנה הנזכר יש"ו הוא בסוד אדום, בסוד עשו, וכח טמאתו בסוד צואה רותחת, שעל כן הוא נדון בה. והוא בחינת הזיהומא הנדחית מן הקדשה, ורותחת בדין קשה שבה. ומשם כח גדול לסטרא אחרא לטמא הבריות. וזה סוד פעור, שעבודתו בכך. ותבין קשר הדברים, כי סטרא אחרא זאת אינה מתחזקת בעולם אלא על ידי הזנות דוקא, וזה סוד שטים, שהוא מעין הגורם זנות. וזה הדבר עומד תחת קלפת מואב, שגם היא בסוד הזנות, בחוצפא שהיא הבכירה, שקראו כן על שם אביה, והבכירה והצעירה הם שתי קלפות קשות, והנה הלכו המדינים ונתחברו במואב, ואז נתגבר הזנות, ונתחזק ענין הצואה רותחת, ויצאה אמונה כוזבת, שהוא כזבי, על ידי הטמא יש"ו שהוא זמרי. ואז אמרו למשה, בת יתרו מי התירה לך, וזה היה הקלקול הולך לבחינת התורה ממש. והנה זה הטעם שנקבר משה מול בית פעור בארץ מואב, כדי להכניע קלפה זאת, עד שתבער מן העולם לעתיד לבא. ואז יצא משה מקבורתו, כי הוא המחזיק התורה. ואפרש לך עתה סוד גדול מה שיש בזה המואב, כי העטרה של דוד שהיא כחו ממש היתה שקועה שם, והוא סוד המשיחות העומד להחזיר כל אמות העולם תחת שעבוד הקדשה, בסוד "כי אז אהפך אל עמים שפה ברוכה". וזה סוד דוד שיצא ממואב.

מוֹבָא באגרות ה'חתם סופר' בשם רבו רבי נתן אדלר זצ"ל שהטעם שאין לומדים בליל ניטל שניטל ונתלה אותו האיש, הוא אותו טעם שאין לומדים בתשעה באב, פאבלות על חרבן הבית. וצריך להבין מדוע תליתו של אותו האיש שנתלה על ידי הסנהדרין משום שהיה מסית ומדיח, לאחר ששנה ופרש, יש לה בחינה כחרבן ירושלים, עד כדי כך שהשתלשל המנהג בקהלות ישראל בכל הדורות שלא ללמד בלילה הזה כמו בתשעה באב. והוסיף הרה"ג ר' חיים גלנצדאר שליט"א שכאן עוד יותר חמור מתשעה באב, שהרי בתשעה באב לומדים בדברים המתרים, וכאן נהגו שלא ללמד כלל. וכן בליל תשעה באב, זה דין, וכאן זה מנהג. ומנהג הוא גבה יותר מדין, כמו באב ב'מסכת סופרים' (יד, יח) **מנהג מבטל הלכה**. ועוד צריך להבין מדוע דוקא ממעשה זה שאותו האיש פרש מדרך התורה ג' שנים, נולדה תנועת הנצרות שרב אמות העולם נמשכו אחריה עד היום, וגרמו הרבה צרות לישראל בכל הדורות. ובפרט שהיתה טענה על רבי יהושע בן פרחיה שדחה את אותו האיש וגרם לו לפרש מדרך התורה. כמו באב בגמרא (סוטה מז) **תנו רבנן לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת לא פאלישע שדחפו לגחזי בשתי ידיו, ולא כיהושע בן פרחיה שדחפו לאחד מתלמידיו בשתי ידיו**. נראה לבאר על פי דברינו שלאחר חטאי המלכים ושאר הרשעים שחטאו בתקופה שלפני חרבן הבית כידוע, המעשה של אותו האיש סמל והיה ה'מכה בפטיש' של חרבן ציון, שנחרבה לפני חרבן ירושלים. שהרי כל ענין החרבן הוא כניסת המחיצה של אמות העולם שלוקחים את השפע של הקדשה לעצמם, והחרבן והמחיצה התחילו בחרבן ציון, ששם כבר לקחו את השפע הפנימי, והסמל של חרבן ציון היה בתנועה שהקים אותו האיש כפי שנבאר. ואחר כך כשנחרב הבית אמרו חז"ל (איכ"ר א, מא) **אריה הרוג הרגתם, קמח טחון טחנתם, עיר שרופה שרפתם**. כיון שהשפע של ציון שהוא הפנימי כבר נחרב, והשפע של הקדשה כבר הולך לאמות העולם. ולכן המדרש מציין **אריה הרוג**, המסמל את מלכות בית דוד, **"גור אריה יהודה"**, וכן **קמח טחון**, מסמל את שפע הפרנסה שבאה ממלכות בית דוד. וכן מובא מהאדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל (גליון דברי תורה א'תע"ב ויגש תשכ"ח) שהמעשה של אותו האיש היה הגורם לחרבן בית המקדש.

ולפי זה מובן מדוע ער ואונן שנולדו מבת שוע היו רשעים כיון שנולדו מבתו של עשו הרשע. ולפי מה שמובא בתוספות (גיטין נה: ד"ה ביהודה) שחשים בן דן ויהודה הרגו יחד את עשו. יוצא שיהודה הרג את חמיו. ונביא את לשון התוספות שם: **בירושלמי בראשונה גזרו גזרה על יהודה לפי שמסרת בידם מאבותם שיהודה הרג את עשו, דכתיב "ידך בערף אביך", ותניא נמי בספרי "ידיו רב לו" בשעה שהרג את עשו. ובסוף פרק קמא דסוטה דאמר חושבים בן דן שקל קולפא, מחייה ארישיה, נתרו עיניה, נפלן אכרעא דיעקב, שמה לא מת באותה הפאה עד שעמד עליו יהודה והרגו**. ועוד יוצא שיהודה הלך לעשו כהמשך של חטא מכירת יוסף, היינו לאחר שזלזל ביוסף ומכרו לעבד, הלך לכבד את עשו שהוא אויבו של יוסף, כמו בא ברש"י (שם ל, כה). וכן פרץ וזרח היו תקון בסוד היבום של ער ואונן. היינו שבררו את הניצוץ הקדוש של ער ואונן ששם היה טמון שרש המשיח, כידוע שכל ניצוץ נופל בקלפה שהיא הלעמת זה שלו, ושרש המשיח נפל בקלפת עשו שהיא הלעמת זה של המשיח. וכן נראה שיהודה שלח לתמר **גדי עזים**, שהוא **שעיר עזים** המסמל את עשו, כמו בא בזהר (צו כח). שהשעיר לעזאזל הוא כנגד **"עשו איש שעיר"**. לרמז לה על הוצאת הניצוץ מקלפת עשו. וכן מובא ברמ"ע מפאנו (עשרה מאמרות ח"ג ס"ה) **דחית השעיר לצוק על ידי איש עתי הוא חירה רעהו של יהודה**. ורואים שחירה רעהו של יהודה התגלגל באיש עתי שהוביל את השעיר לעזאזל למדבר. ומבאר לדברינו שגם הגדי ששלח יהודה היה בבחינת שעיר לעזאזל לעשו, להוציא את הניצוץ ממנו. וחירה היה רעהו של יהודה לחבר אותו לעשו, היינו לתת שפע מהקדשה של יהודה לעשו ולשאב מעשו את הניצוץ. ולכן חירה זוג ליהודה את בת שוע שהיא בת עשו, ובגידו שלח יהודה את הגדי שהיה בבחינת שעיר לעזאזל לעשו. ולכן הוא נקרא **עדלמי מלשון אדום**. וכן מובא ב'פרדס רמונים' לרמ"ק שאיש עתי שיך לקלפת עשו,

וְנִבֵּיא אֶת דְּבָרָיו: (שער כ"ה פ"ד) שְׁעָרִי אֶל מַשֶּׁם "עֲשׂוּ אִישׁ שְׁעִיר", וּמַשֶּׁם שְׁעָר בְּאִשָּׁה עָרוֹה. וַיֵּשׁ שְׁקָרָאוּ אוֹתָהּ
עִיתִי אֶל וְאֶפְשֶׁר לְפָרֵשׁ מִלְשׁוֹן "אִישׁ עִתִּי".

וְזֶה לְשׁוֹן הַסֵּפֶר 'אֲגָרָא דְכֻלָּה' (קנח): "וַיֵּרָא שָׁם יְהוּדָה בֵּת אִישׁ כְּנַעֲנִי וְשִׁמָּה שׁוּעִי". מֵהוּ הַצֵּדֵךְ לִידַע שֶׁם הָאִישׁ
כְּנַעֲנִי. מִשְׁמִיעֵנוּ שְׁכָל מַאֲוֵנוּ שֶׁל יְהוּדָה לְהוֹלִיד מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ נִגּוּד "עֲשׂוּ", וְרָאָה בֵּת אִישׁ אֲשֶׁר שְׁמוֹ "שׁוּעִי"
אוֹתִיּוֹת "עֲשׂוּ", וְהָיָה סוֹבֵר כִּי שְׁמָא גָרִים, וְזֶה לְעֻמַּת זֶה עֲשֵׂה אֱלֻקִּים, וְהִגֵּם שְׁלֵא נִתְקַיֵּם הַדְּבָר כִּי מֶלֶךְ
הַמְּשִׁיחַ נוֹלַד מִתְמָר, עִם כָּל זֶה נִתְקַיֵּם הַדְּבָר בְּסוּד הַגְּלֻגּוּל, כִּי פָרַץ וְזָרַח גְּלֻגּוּלֵי עֵר וְאוֹנָן כְּנוֹדַע. וְנִתְגַּלְגַּל
הַדְּבָר שְׁנֵטָה עַד אִישׁ אֲשֶׁר שְׁמוֹ "חִירָה" לְשׁוֹן חִירוֹת, שְׁיִהְיֶה עֶקֶר הַחִירוֹת לְעוֹלָמִי עַד עַל יְדֵי מֶלֶךְ
הַמְּשִׁיחַ, וְעַל כֵּן הָיָה אִישׁ עֲדֻלְמִי מַעִיר עֲדֻלְ"ם, תְּבָה מְרַכֶּבֶת "עַד עוֹלָם". יוֹרָה שְׁבָכָאן יְהִיָּה נוֹלַד הַגּוֹאֵל
שְׁעַל יְדוֹ יְהִיָּה הַחִירוֹת "עַד עוֹלָם". בְּזֶה בְּטַח לָבוֹ לִיקַח אוֹתָהּ, כִּי בּוֹדָאֵי מִמֶּנָּה יֵצֵא חֲטָר מִגְּזַע יִשְׂרָאֵל. וְכֵן
מוֹבָא בְּפִרוּשׁ בְּעַלֵּי הַתּוֹסְפוֹת שֶׁם. "עֲדֻלְמִי". ג' פְּעָמִים כְּתִיב בְּפָרָשָׁה עֲדֻלְמִי, הַעֲדֻלְמִי, הַעֲדֻלְמִי, וְעוֹלָיִם
בְּגִימְטְרִיא שְׁלֵמ"ה הַמְּלֻכָּה. "וּשְׁמוֹ חִירָה". וְחִירָם הָיָה מֵאוֹתָהּ מִשְׁפָּחָה וְכָל הַמְּשִׁפָּחָה שְׁבִט בְּנֵי יְהוּדָה,
וְלִכְךָ הָיָה חִירָם אוֹהֵב שְׁלֵמָה שְׁהִיָּה מִשְׁבֵּט יְהוּדָה. וְכֵן דּוֹד הַמְּלֶכֶךְ כְּשֶׁבָרַח מִשְׁאוּל, הֵלֵךְ לְעֲדֻלְ"ם, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (ש"א

כב, א) "וַיֵּלֶךְ דָּוִד מַשֶּׁם וַיִּמְלֹט אֶל מְעַרְתַּי עֲדֻלְ"ם וַיִּשְׁמְעוּ אַחֲיוֹ וְכָל בֵּית אָבִיו וַיִּרְדּוּ אֵלָיו שְׁמָה". וְכֵן מוֹבָא בְּשֶׁם
הַרְה"ג ר' יִצְחָק גִּינְזִבּוּרְג שְׁלִיט"א שְׁחִירָה ר"ת וְס"ת שֶׁל "רוּחַ הוֹי"ה", שְׁנֵאֲמַר עַל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. (ישעי' יא, א) "וְנִחָה עֲלָיו
רוּחַ הוֹי"ה". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' שְׁלֵמָה רִיִּסְקִין שְׁלִיט"א שְׁעִילִית בֵּת שׁוּעִי נִרְמְזָת בְּכָתוּב (משלי לא, כט) "רַבּוֹת בְּנוֹת עֲשׂוּ
חֵיל וְאֵת עֲלִית עַל כְּלָנָה". וְ"חֵיל" נִרְמַז בְּפִסּוּק שְׁנֵאֲמַר עַל בְּעִז שְׁיֵצֵא מִיְהוּדָה כְּשֶׁהוֹלִיד אֶת שְׂרָשׁ דָּוִד, (רות ד, יא) "וַעֲשֵׂה
חֵיל בְּאַפְרָתָה וּקְרָא שֵׁם בְּבֵית לְחָם". כְּמוֹבָא בְּסֵפֶר 'הַיִּשָּׁר' שְׁשִׁמָּה שֶׁל בֵּת שׁוּעִי אֲשֶׁת יְהוּדָה הָיָה עִילִית. וְכֵן מוֹבָא בְּרַמ"ע
מִפְּאֲנֵו (גְּלֻגּוּלֵי נִשְׁמוֹת אוֹת ע) שְׁשִׁמָּה שֶׁל אֲשֶׁת לוֹט הָיָה עִידִית. וְהָאוֹת ל' מִתְחַלֶּפֶת בְּאוֹת ד' בְּאוֹתִיּוֹת דְּטַלְנִת. דְּבֵת שׁוּעִי
וְאֲשֶׁת לוֹט דּוֹמּוֹת מֵאֵד בְּקִשָּׁר שְׁלֵהֵן לְשִׁרְשׁ מַלְכוּת בֵּית דָּוִד. וְכֵן עִידִית מִרְמְזָת בְּכָתוּב (יחזקאל לד, כד) "וְעַבְדֵי דָוִד נְשִׂיאַ
בְּתוֹכָם", בְּדִלּוּג ג' אוֹתִיּוֹת. לְרַמֵּז שְׁנִשְׁמַת דָּוִד הִיָּתָה "בְּתוֹכָם". וְכֵן עִידִית מְסַמְּלַת קִרְקַע מְשַׁבַּחַת, כִּי מַלְכוּת הִיא
בְּבַחֲנֵת קִרְקַע, וּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד הִיא קִרְקַע עִידִית.

מְצִינּוּ בְּזֵהָר (פְּנַחַס רְנָא): ר' שְׁמַעוֹן פְּתַח וְאָמַר "גְּעָר חִית קָנָה עֲדַת אַבִּירִים בְּעֻגְלֵי עַמִּים". "גְּעָר חִית" זֶה חִיָּה
שְׁנֵאֲחַז בָּהּ עֲשׂוּ, מֵהוּ "קָנָה" זֶה הַזְכָּר שֶׁל זֶה הַחִיָּה הִרְעָה שְׁיֵשׁ לוֹ צַד קֶטֶן בְּהֶאֱחָזוֹת הַקְּדוּשָׁה, וּמַשׁוּם כֵּן
הִיא שׁוֹלֶטַת עַל הָעוֹלָם, וְעַל שְׁלִטוֹן זֶה כְּתוּב "קָנָה וְסוּף קַמְלוּ", "קָנָה" שְׁעֵתִיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשַׁבֵּר
אוֹתָהּ כְּקָנָה זֶה. רוֹאִים שְׁיִנִּיקַת עֲשׂוּ מִהַקְּדוּשָׁה הִיא דְרָךְ בְּחִינַת קָנָה שֶׁהוּא קוּץ. כְּמוֹ שְׁכָתוּב (ישעי' לו, ו) "הִנֵּה בְּטַחַת
עַל מְשַׁעֲנַת הַקָּנָה הַרְצוּץ הַזֶּה, עַל מְצָרִים, אֲשֶׁר יִסְמַךְ אִישׁ עָלָיו, וּבָא בְּכַפּוֹ וְנִקְבָּה", רוֹאִים שְׁ"קָנָה רְצוּץ".
הוּא קוּץ שְׁדוּקָר. וְכֵן רְצוּץ בְּגִימְטְרִיא שִׁפ"ו. וְכֵן קו"ץ מִרְמְזָת בְּכָתוּב שְׁנֵאֲמַר עַל חֲטָא הָעֻגְל (שְׁמוֹת לב, ו) "וַיֵּשֶׁב הָעָם
לְאֹכַל וְשָׂתוּ וַיִּקְמוּ לְצַחֵק". בְּדִלּוּג שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת, וּכְפִי שְׁנִבְבָּר שְׁצַחֻק שִׁיךְ לְמִקּוֹם הַזֶּה. וְכֵן הָעֻגְל הָיָה מְזַהֵב הַמְּסַמֵּל אֶת
הַמִּקּוֹם הַזֶּה. וְכֵן הַכְּתוּב הַמְּרַמֵּז עַל יְנִיקַת עֲשׂוּ מִהַקְּדוּשָׁה (בְּרַאשִׁית כה, ל) "הַלְעִיטֵנִי נָא מִן הָאֵדָם הָאֵדָם" עִם הַמְּלִים
וְהַכּוֹלָל, בְּגִימְטְרִיא עֻגְל.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לָב שְׁלִיט"א שְׁנִחְשׁוֹן בֵּן עַמִּינַדָב שְׁמִמְנוּ יֵצֵא דָּוִד הַמְּלֶכֶךְ, בְּגִימְטְרִיא שְׁחוּק. וּכְפִי שְׁמוֹבָא בְּשַׁעֵר
הַגְּלֻגּוּלִים לְהָאֲרִיז"ל (לג) שְׁנִחְשׁוֹן הוּא מִלְשׁוֹן נַחֵשׁ, שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם אֲגָשִׁי שְׁלִיט"א
שְׁזֶה גַם הַגִּימְטְרִיא שֶׁל כְּנוּי תְּמָר כְּשֶׁהוֹלִידָה אֶת דָּוִד, (בְּרַאשִׁית לח, כא) "אֵיָה הַקְּדוּשָׁה".

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'זְרַע קִדְשׁ' שֶׁהִסִּית שֶׁל "וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה", שׁו"ה, הֵם הַאוֹתוּתוֹת שֶׁנוֹסְפוּ לַג' אָבוֹת, ה' לְאַבְרָהָם, ש' לְיִצְחָק, שְׁעֵלָה לְיִשְׁחָק. וּ' לְיַעֲקֹב שְׁלוֹקֵחַ מֵאֵלֵיהוּ כְּמוֹבָא בְּרַש"י (ויקרא כו, מב) "וַזְכַּרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב", בְּחֻמְשָׁה מְקוֹמוֹת נִכְתָּב מְלֵא [נא"ו], וְאֵלֵיהוּ חֶסֶר [נא"ו] בְּחֻמְשָׁה מְקוֹמוֹת, יַעֲקֹב נִטַּל אוֹת מִשְׁמוֹ שֶׁל אֵלֵיהוּ עֲרִבּוֹן שִׁבּוּא וַיִּבְשֵׁר גְּאֻלַּת בְּנָיו. נִרְאָה לְבָאֵר כִּינּוּן שֶׁהִפְסִיק "וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה" מִרְמָז עַל חֲבוּר יְהוּדָה לְיוֹסֵף בְּזִמְנֵן הַגְּאֻלָּה כְּשִׁיתְחַבְּרוּ ב' מְשִׁיחִים, לְכֵן הִסִּית הֵם אוֹתוּתוֹת שׁו"ה שֶׁמְסַמְּלוֹת אֶת הַתּוֹסֶפֶת שֶׁהָאָבוֹת מְקַבְּלִים לְצַדֵּךְ הַגְּאֻלָּה. כְּפִי שֶׁהִבְאֵנוּ מֵהַזְהַר שִׁיִּצְחָק יִהְיֶה יִשְׁחָק בְּזִמְנֵן הַגְּאֻלָּה, וְכֵן יַעֲקֹב מְקַבֵּל אֶת הָאוֹת ו' מֵאֵלֵיהוּ לְצַדֵּךְ הַגְּאֻלָּה. וְכֵן אֲבָרְהָם קִבֵּל ה' לְצַדֵּךְ הַלְדַּת יִצְחָק שֶׁבְזִכּוּתוֹ תֵּבֵא הַגְּאֻלָּה. וּבְזִמְנֵן הַגְּאֻלָּה נִזְכָּר שִׁיְהוּדָה יִהְיֶה שׁו"ה לְיוֹסֵף כְּשִׁיתְחַבְּרוּ ב' מְשִׁיחִים. [עֵין בְּמַגְלַת עֲמֻקּוֹת' (פֶּרֶשֶׁת תּוֹלְדוֹת) שִׁיַּעֲקֹב יִקַּח בְּזִמְנֵן הַגְּאֻלָּה אֶת הָאוֹת ו' מֵעֵשׂוּ, וַיִּהְפֹּךְ לְעֵשׂוּ. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "עֵשׂוּ יֵאָכְלִים".]

וּבִיְתֵר עֵמֶק, נִרְאָה לְבָאֵר אֶת מַה שֶׁהִבְאֵנוּ מֵהַזְהַר (תּוֹרֵיע נא.) שֶׁעֵשׂוּ וְדוּד הֵם זֶה לְעַמַּת זֶה בְּבַחֲיִנַת זְהָב, וּבְבַחֲיִנַת אֲדָמוּנִי. וּמִדּוּעַ עֵשׂוּ בְּגִימְטְרִיָּא דְדוּד בֶּן יִשׂי. [שפ"ו]. וּמִדּוּעַ מְשִׁיחַ בְּגִימְטְרִיָּא נְחֹשׁ. עַל פִּי מַה שֶׁמוֹבָא בְּשִׁעַר הַפְּסוּקִים' לְהַאֲרִיז"ל (וישב ע' פו) שִׁיִּסּוּד הָאִשָּׁה הוּא בְּחִינַת אַחֲוָרִים שֶׁל שֵׁם אַה"ה שֶׁמְסַפְּרוּ ד"ם. וּבְאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל דָּם' שִׁיִּסּוּד הָאִשָּׁה הוּא בְּבַחֲיִנַת דָּם. דִּיִּסּוּד הָאִשָּׁה מְשַׁפִּיעַ דָּם לְדָה וְדָם נִדְּהָ. וְכֵן הַבְּנִים שְׂבָאִים מִיִּסּוּד הָאִשָּׁה, מוֹבָא בְּגִמְטְרִיָּא (כְּתוּבוֹת י:) תֵּנָא מְשׁוּם רַבִּי מְאִיר כָּל אִשָּׁה שֶׁדְּמִיָּה מְרַבִּין בְּנֵיהָ מְרַבִּים. וְכֵן יִלְד בְּגִימְטְרִיָּא דָּם. וְכֵן חֲלַב הָאֵם שֶׁהָאִשָּׁה מְשַׁפִּיעָה בָּא מִדָּם הַיִּסּוּד שֶׁלָּה שֶׁנִּהְפֵּךְ לְחֲלַב. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיָּא (שְׁבַת קנב.) אִשָּׁה פִּיהָ מְלֵא דָּם וְהַכֹּל רְצִין אַחֲרֶיהָ. וְלִכֵּן עֵשׂוּ וְדוּד הֵם זֶה לְעַמַּת זֶה בְּבַחֲיִנַת זְהָב וּבְבַחֲיִנַת אֲדָמוּנִי. וְעֵשׂוּ בְּגִימְטְרִיָּא דְדוּד בֶּן יִשׂי. [שפ"ו]. וּמְשִׁיחַ בְּגִימְטְרִיָּא נְחֹשׁ, כִּי שֶׁרֶשׁ דְדוּד וּמְשִׁיחַ בְּמִקּוֹם הַזֶּה, בּוּ יֵשׁ לְנַחֵשׁ אַחֲזִיזָה. וְכְפִי שֶׁהִבְאֵנוּ מֵהַזְהַר שֶׁלְמִקּוֹם הַזֶּה יֵשׁ שְׁנֵי צְדָדִים, זֶהָר הַזְּהָב, וּפְסֻלַּת הַזְּהָב, אֶחָד שֶׁל קִדְשָׁה וְאֶחָד שֶׁל סִטְרָא אַחֲרָא. וְכֵן מוֹבָא בְּשִׁעַר הַפְּסוּקִים' לְהַאֲרִיז"ל (תְּהִלִּים רסא) "הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לְמַלְכִים הַפּוֹצֵה אֶת דְדוּד עֲבָדוֹ מִחֶרֶב רָעָה". יִתְבָּאֵר בְּמַה שֶׁבְּאֲרָנוּ הַפְּסוּקִים "הַנּוֹתֵן בַּיָּם דְרַךְ וּבַמַּיִם עֲזִים נְתִיבָה", כִּי הַקְּלֻפּוֹת הַנִּקְרָאוֹת חֶרֶב רָעָה, הֵנָּה הֵם סְמוּכִים וְקְרוּבִים לְמִדַּת הַמַּלְכוּת, אֲשֶׁר בָּהּ נִשְׂרַשׁ דְדוּד הַמְּלַךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, וְאָמַר, כִּי עִם הַיּוֹת הַחֶרֶב רָעָה הַנּוֹצֵר, סְמוּכָה לְשִׂרְשׁוֹ, עִם כָּל זֶה מְצִילוֹ מִמְּנָה.

וּבִיְתֵר עֵמֶק נִרְאָה לְבָאֵר אֶת גְּדֻלַּת הַמַּלְחָמָה עַל נִשְׁמַתוֹ שֶׁל דְדוּד. דְמוֹבָא בְּסֵפֶר 'פְּתַחִי שְׁעָרִים' (נְחִיב קְצוֹר אֲבִי"ע פֶּתַח ג) שְׁעוֹלָם אָדָם קְדָמוֹן נִקְרָא בְּשֵׁם אָדָם קְדָמוֹן, לְרַמְזוֹ עַל אָדָם הַרְאִשׁוֹן קוֹדֵם הַחֲטָא שֶׁהִיָּה בְּסוּד עוֹלָם אָדָם קְדָמוֹן שֶׁכּוֹלֵל בְּתוֹכּוֹ אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת כְּלָם, מִרְאִשִּׁית הַקּוּ עַד סוּפּוֹ. וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר 'תּוֹרַת חֻכִּים' (טו:) נִרְאָה שֶׁסּוֹבֵר מוֹרֵי הַרֵב ז"ל שְׁשׁוּם א' מִהַפְּרָצוּפִים הָעֲלִיוֹנִים אֶפְלוּ אָדָם קְדָמוֹן לֹא נִתְקַנּוּ הַפְּנִים שְׁלוֹ עַד שֶׁבָּא אָדָם הַרְאִשׁוֹן, וְעַל יְדוֹ הַתְּחִילוֹ לְהַתְקַן כְּלָם פְּנִים בְּפְנִים. וְרוֹאִים שֶׁשֶׁרֶשׁ נִשְׁמַתָּם שֶׁל אָדָם דְדוּד מְשִׁיחַ הוּא מְעוֹלָם אָדָם קְדָמוֹן, שֶׁהוּא מְעַל עוֹלָם הָאֲצִילוֹת, וְהוּא הַגְּבִיָּה בְּיִתְרָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וְלִכֵּן דְדוּד הַמְּלַךְ הוּא בְּחִינַת אֲבִן זְהָב, שֶׁהֵם דּוּמָם. דְבְּאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֶר 'הַקָּץ מֵתַגְלָה בְּקִרְקַע' שֶׁשֶׁרֶשׁ הַדּוּמָם מִבְּחִינַת אָדָם קְדָמוֹן בְּסוּד נְעוּץ תְּחִלְתָּן בְּסוּפּוֹ. וּבְדוּמָם מְסַתְתְּרִים אוֹרוֹת אָדָם קְדָמוֹן, שֶׁהֵם סוּד שֶׁרֶשׁ נִשְׁמַת אָדָם דְדוּד מְשִׁיחַ. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר (וישב קפו.) וְכִשְׁנִבְרָא הָעוֹלָם, נִבְרָא מֵאוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁהוּא הַשְּׁלָמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם וְתִקּוּנוֹ, שֶׁהוּא נִקְדָּה אַחַת שֶׁל הָעוֹלָם וְהָאֲמָצַע שֶׁל הַכֹּל, וּמִי הוּא, צִיּוֹן, שֶׁכָּתוּב "מִזְמוֹר לְאַסָּף אֶל אֱלֹהִים ה' דְּבַר וַיִּקְרָא אֶרֶץ מִמְזַרְחַ שְׁמֶשׁ עַד מִבְּאוֹ". וּמֵאִיזָה מְקוֹם, מְצִיּוֹן, שֶׁכָּתוּב "מְצִיּוֹן מְכַלֵּל יְפִי אֱלֹהִים הוֹפִיעַ". מֵאוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁהוּא צַד הַשְּׁלָמוֹת שֶׁל הָאֲמוּנָה הַשְּׁלָמָה כְּרָאוּי וְצִיּוֹן הַחֲזֵק וְהַנִּקְדָּה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, וּמֵהַמְּקוֹם הַהוּא נִתְקַן כָּל הָעוֹלָם וְנַעֲשָׂה, וּמֵתוֹכּוֹ נִזְוֵן כָּל הָעוֹלָם. רוֹאִים שֶׁנִּקְדַּת צִיּוֹן בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הִיא הַשֶּׁרֶשׁ שֶׁמִּמְנָה נִבְרָאוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת. וְזֶה הַסּוּד שֶׁל עוֹלָם אָדָם קְדָמוֹן שֶׁהוּא הַגְּבִיָּה בְּיִתְרָה.

וכן מצינו בזהר חדש (רות צג) **ההיא נקודא [נקדת ציון] היא מקומו של עולם ומשם נתפשטה הארץ לכל רוחותיה.** וכן מצינו בגמרא (סנהדרין צח:) **אמר רב, לא איברי עלמא, אלא לדוד. ושמואל אמר, למשה. ורבי יוחנן אמר, למשיח.** ולפי מה שבארנו לעיל שבזמן הגאולה יתחברו משה ודוד, יוצא שכל השיטות אמת.

רואים קשר בין חדש סיון שבו נתנה תורה, לציון שעליה נאמר **"כי מציון תצא תורה"**. סיון אותיות ציון, כי אותיות ס' וצ' מתחלפות באותיות זסשר"ץ. וכן **יהודה** שרש המלכות נולד ב**ט"ו סיון** כמובא במדרש (ילקוט שמות קסב). **וכן דוד המלך נולד בחג השבועות בחדש סיון.** [התקבל מהרה"ג ר' ד' לב שליט"א] וכן מזל חדש סיון הוא **תאומים** בגימטריא מלכות. וכן מצינו במדרש (שמ"ר ב, ה) **מה התאומים הללו אם חושש אחד מהן בראשו, חברו מרגיש, כך אמר הקב"ה "עמו אנכי בצרה"**. ורואים שתאומים מסמלים את ההשתתפות בצער הכלל ששיכת לציון כדלעיל. וכן שרש מלכות בית דוד בא מתמר בלדת התאומים פרץ וזרח. וגם עשו שהוא הלעמת זה של דוד היה תאום של יעקב.

מצינו בגמרא (סנהדרין צח:) שישורי המשיח ששרשו מהמקום הזה, וסובל עוונותיהם של ישראל הם צרעת. וכן **צלב** בגימטריא **נגע**, המסמל את יניקת הקלפה מענג הקדשה, כמובא ב'שער המצוות' להאריז"ל (תזריע ע' נא) **צרעת הוא רוח הטמאה והנגע אינו טמאה אלא ניצוץ אחד של דינא קשיא טהור שנגלה שם.** וכן **נגע** בגימטריא פגם דנגע הוא קדשה שנפגמה על ידי הקלפות שמסובבות אותה. ומרמז בלשון המשנה (נגעים יא, ה) **השתי והערב מטמאים בנגעים מיד.** וכן הכתוב (ויקרא יג, ב) **"והיה בעור בשרו לנגע צרעת"** ר"ת **צ"ל**. וזה גם דלוג הפוך של ד' אותיות.

מובא ביעב"ץ (סדר עולם רבה) **שהיה הארון במצודת דוד במשך יותר מארבעים שנים, ושם גם יסד את משמרות הלוי שישוררו לפני הארון, והרי זה סימן לעתיד שמשם תתחיל גם צמיחת הבית השלישי הנצחי.** רואים שבגין בית המקדש השלישי, יתחיל בתקון שיעשו בעיר דוד בהר ציון. וכן מצינו בזהר חדש (תיקונים קל) **"הר ציון ירכתי צפון", מאי הר ציון, דא הוא הר דאתמר ביה "הר העברים", מתמן יקום, ותרין משיחין דאנון משיח בן דוד, ומשיח בן יוסף, יהון ירכין דיליה, ואיהו אות ביניהו.** רואים שהגאולה תתחיל מחבור משה רבינו עם ב' משיחים, שהוא סוד החבור של הר ציון עם הר העברים. ונראה לבאר את דברי היעב"ץ שהם מכונים לדברי הזהר: דכשם שהארון שבו מונחים הלווחות והתורה של משה, היה בהר ציון לפני שבא למקומו בבית המקדש, וזה סוד החבור שהיה אז בין הארון של משה לדוד, כך תתחיל הגאולה העתידה מהר ציון. בסוד חבור משה ודוד. וכן כתוב (תהילים נא, ט) **"היטיבה ברצונך את ציון תבנה חומות ירושלים"**. ורואים שהגאולה תתחיל מציון, וכפי שבארנו לעיל את הכתוב **"ועלו מושעים בהר ציון"**.

וכן מצינו במדרש שציון היא בבחינת בית הספר, וירושלים היא בבחינת בית המשטה, והקב"ה משפכים לציון ומעריב לירושלים. ונביא את דבריו: (איכה תתרכב) **"ואבפה יומם ולילה את חללי בת עמי", מי בכה כפיכול הקב"ה, דומה לחכם שיש לו שני בנים משפכים ומוליכן לבית הספר מעריב ומוליכן לבית המשטה. אחר ימים מתו לו שניהם והיה משפכים והולך לבית הספר ולבית המשטה ובוכה, כך פינו שחרבה ציון וירושלים היה הקב"ה משפכים והולך לציון ומבקש אחד מישראל שמה ולא היה מוצא שם בריה, ומעריב והולך לירושלים ומבקש אחד מישראל שמה ולא היה מוצא שם שום בריה.**

וחשוב לציון שאף על פי שציון וירושלים הן שתי בחינות, ויש להן מקומות חלקים בגשמיות, פינו שהן שיכות לאותה בחינה הן מתאחדות. כפי שבארנו במאמר 'חשמל אות' שאבן השתיה בבית המקדש היה הסמל של ציון שהיה שם, וכן רואים בהושענא רבא שהוא יום האושפיזין של דוד המלך, ובו מתקנים את ירושלים כדלעיל. כי מלכות בית דוד וירושלים הן שני צדדים של אותו מטבע, וזו קשורה בזו. וכן מצינו בתרגום יונתן על הכתוב (תהילים קלג, א) **"הנה מה**

טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד כמא טב וכמא בסיס למטב ציון וירושלם פתרון אחיו, ברם פחדא. ורואים שציון וירושלם הן כשני אחים המחברים יחד. וכן מובא בספר 'סוד המספר שש' מהרב גלזרסון שליט"א שציון וירושלם בגימטריא ברית עולם. וכן מצינו בזהר (שלח קסא): שאין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד, כי שרש נשמתם מהמקום הזה, ומתר להם לשבת שם, דשם מקומם.

מובא בפרע"ח להאריז"ל (העמידה רלא) שאם תכה יו"ד פעמים ה"א, ונא"ו פעמים ה"א, יוצא יחד בגימטריא קצ"ח. [צח"ק]. וזה הסוד של פונת אל עליון בעמידה שהוא בגימטריא קצ"ח. נראה שיש כאן רמז על הצח"ק של הגאולה, שאז יתחברו ה"ה לר"ה ויהיה השם שלם. ולכן הוא נרמז בהפאה, דהפאה מרמזת על שחיקת השפע מלשון שחוק, ופרורו לפרורים קטנים דרך הצמצום של הגבורה. וזה סוד פונות אל עליון שאז ממשיכים את השפע שבונה את כתר המלכות לפי האריז"ל. וכן השתלשל בגשמיות בשפה הצרפתית, שקוראים לכובע שפו ויש כאן רמז ששרש הכובע והכתר מהשם שפ"ו.

וכן רואים שהשתלשל בגשמיות בקבר דוד המלך, שיש שם שקע וחריץ בקיר במרכז החדר מול המצבה, ושקע עתיק זה הוא מעין סמל של המקום. והעיר הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שהשתלשל בגשמיות בקבר דוד המלך, שם המשפחה שהקימה שם ישיבה ברב המתחם, משפחת גולדשטיין הי"ו, גולד פרושו זהב, הסמל של דוד כדלעיל, ושטיין פרושו אבן המסמלת את המלכות. והוסיף הרמ"ז שליט"א שהשתלשל בגשמיות בעמק שעל יד קבר דוד המלך שעושים שם קונצרטים של נגינה דקלפה, כי שם נמצאים הקלפות שמלבישים על מקום הנגינה דקדשה של דוד המלך נעים זמירות ישראל. וכן כתוב (מ"ב כג, י) על העמק הזה ששם הפתח של הגיהנם שנקרא גיא בן הינום, ושם היו מעבירים את הבנים למלך. ועבודה זרה זו שיכת למלכות דקלפה, שמקבילה למסירות נפש שיש במלכות דקדשה, לכן נקראת מולך מלשון מלכות. וכן מצינו שם בפסוק שהעמק נקרא תופת, וזה כמנזן השנים מבריאת העולם עד שדוד מלך, ב' אלפים תתפ"ו, כדבארנו במאמר 'קץ הגאולה'. וכן כלי התוף ששיך למלכות כדבארנו במאמר 'צניעות האשה', נרמז בתבת תופת. והמקום הזה ששם פתח הגיהנם הוא מרכז היסורים של העולם. ודוד המלך משתתף בצער העולם, כמו שכתוב (איכה ד, כ) "רוח אפינו משיח ה' נלכד בשחיתותם". וכן שם שפ"ו בגימטריא הפסוקים על המלך והגיהנם, (ויקרא כ, ה) "והכרתי אתו ואת כל הזנים אחריו לזנות אחרי המלך". (תהילים כב, ח) "חבלי שאול". וכן השתלשל בגשמיות בקבר דוד המלך, שעשו שם מוזיאון לזכר הנספים בשואת אירופא, להזכיר את יסורי הצדיקים. וכן מובא בכתבי הרמ"ע מפאנו (מאה קשיטה' לב) שהצדיקים סובלים את עונות ישראל עבור השכינה בסוד מוך שהתקינה לנדתה, ורואים שהיסורים שיכים ליסוד שבמלכות. וכן יסורי לדה הם ביסוד שבמלכות, וכפי שאומרים בקינות לתשעה באב אלי ציון ועריה כמו אשה בציריה. וכן רואים בנסח הקינה של רבי יהודה הלוי ציון הלא תשאלי לשלום אסיריך. וכן מצינו שפצע נקרא חרוץ המסמל את היסוד שבמלכות כדלעיל. כפתוב (ויקרא כב, כב) "עונת או שבור או חרוץ". וכן חרוץ נרמז בפסוק על נגעים, (ויקרא יג, ח) "וראה הכהן והנה פשתה המספחת בעור וטמאו הכהן צרעת הוא". ונגעים מסמלים את היסורים של מלך המשיח ששרשו מהמקום הזה. כמובא בגמרא (סנהדרין צח:). ולכן חרוץ נרמז בדלוג ה' אותיות, דאות ה' מסמלת את המלכות. [וכן השתלשלו בגשמיות שמות ארגונים בארץ ישראל שמשתתפים בצער הכלל, ועוזרים לחולים, ר"ל. ארגון מד"א אותיות אד"ם, ואד"ם ר"ת אדם דוד משיח ששיכים לשרש דוד כדלקמן, והסמל שלהם מגן דוד אדם. וכן ארגון 'עזר מציון']

**הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב
ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.**

**בארנו במאמר שלפני חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה
שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית. וכל הרמזים על שנת תשע"ב תקפים גם לגבי שנת
תשע"ג.**

וביתר עמק בענין תורת הרמז מצינו בזהר (בלק רב) **דברי תורה יש בהם פשט דרוש רמז וסוד**. הזהר נוקט הסדר של פשט דרוש רמז סוד לרמז שהדרוש והרמז מחברים בין הפשט לסוד. היינו שדרך הדרוש והרמז אפשר לבאר את הפשט על פי הסוד. וכן מובא בספר 'ערבי נחל' (פרשת נשא) **שפשט רמז דרוש סוד** הם כנגד העולמות **אצילות בריאה יצירה עשיה**. ורואים שבשביל לעלות מעולם העשיה שהוא בבחינת פשט, לעולם האצילות שהוא בבחינת סוד, צריך לעבור דרך עולמות הבריאה והיצירה שהם בבחינת דרוש ורמז. וכן מצינו בזהר חדש (בראשית ג:) **גימטריאות וחשבון וכו' משם נכנס האדם לדעת למעלה**. וזה לשון הרמ"ק בספרו 'פרדס רמונים' (ע' סח): **ידיעת סודות תורתנו הקדושה הוא על ידי הצורפים, והגימטריאות, והתמורות, וראשי תבות, סופי תבות, ותוכי אותיות, וראשי פסוקים, וסופי פסוקים, ודלוג אותיות וצרוף אותיות**. רואים שידיעת סודות התורה היא דרך תורת הרמז. וכן אותיות רז נמצאות ברמז בתבת רמז, לרמז שדרך הרמז מגיעים לרז. וכן **גימטריאות בגימטריא תפא**, כי הם תופרים את חלקי התורה. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שבחשוב גימטריא אומרים שתבות אלו ואלו **עולים** כך וכך, לרמז שעל ידי חשוב התבות, **עולים** למעלה לדעת את שרש התבות. והוסיף הרה"ג ר' יהונתן ג' שליט"א שבאותיות גימטריא יש **מטר**, המסמל את התורה שיוצרת מלמעלה למטה, כפתוב (דברים לב, ב) **"יערוף כמטר לקחי"**. וכן ידיעת סודות התורה היא דרך תורת הדרוש ואגדות חז"ל, כמובא בספר ה'תנאי' (אגה"ק כג) בשם האריז"ל שרוב סודות התורה גנוזים באגדות חז"ל. וכן מובא בפרוש הגר"א על הזהר (פקודי רנד:) **אגדות שהן בש"ס, כמו המעשים דרבה בר בר חנה וסנחריב, בהן גנוז כל האורה והתורה, כל רזין דאורייתא**. ואם נחלק את הפרד"ס לספירות יוצא שלמוד הסוד הוא כנגד אות ה' של שם הוי"ה, בבחינת חכמה. למוד הדרוש הוא כנגד אות ה' של שם הוי"ה בבחינת בינה. למוד הרמז הוא כנגד אות ו' של שם הוי"ה בבחינת יסוד שכולל ו' ספירות. ולמוד הפשט הוא כנגד אות ה' אחרונה של שם הוי"ה בבחינת מלכות. וכיון שמובא ב'שער הפנויות' להאריז"ל (קריאת שמע ח"א ע' קפא) **כל גאולה הוא ביסוד**, לכן הגאולה תלויה בתורת הרמז, שדרך עולים לסוד. וכן מצינו בזהר (בראשית כט:) **חיים תלויים בבו ישי, ובוא"ו נמשכים לו, ובהם שולט בכל, והארץ ממנו נזונה**. רואים שהמשיח ישפיע פרנסה דרך האות ו' של שם הוי"ה שהיא בבחינת יסוד, ובכח זה הוא שולט בכל. וכן **רמ"ז** אותיות **זר"ם** המסמל את השפעת היסוד כמו שכתוב (יחזקאל כג, כ) **"וזרמת סוסים זרמתם"**. וכן **רמ"ז** או **זר"ם** עה"כ בגימטריא **רמ"ח**, דהשפעת היסוד כוללת את כל הרמ"ח אברים כדבארנו במאמר 'חשמל תורה'. ולכן האותיות **נח"ש** באות אחרי אותיות **רמ"ז** או **זר"ם**, כי הנחש הוא בבחינת ערלה המתלבשת על היסוד. ולכן המעבר בין גלות לגאולה יתחיל **במצרי הורמוז**, המסמלים את ספירת היסוד, שהיא **המצר** והמעבר של תורת הרמז, שהוא המעבר בין הפשט לסוד, בין הגלות לגאולה. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א **שתשע"ג** בגימטריא **הרמז והדרוש**. וכפי שנביא לקמן מהזהר, ששנת תשע"ג היא שנת מלחמת גוג

ומגוג. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שתשע"ג בגימטריא הכתוב (תהילים קיט, יח) "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". וכן תשע"ג ר"ת תהא שנת גל עיני. וחשוב לצין שכאן אנו מדברים על הפרד"ס האמתי שהוא נגד ד' עולמות. אמנם יש גם פרד"ס פרטי בכל עולם; היינו פרד"ס שבפשט, ופרד"ס שבקמז, ופרד"ס שבדרוש, ופרד"ס שבסוד. לדגמא קמז שבפשט, מצינו בכמה מקומות בחז"ל כגון: (שבת קג:) רבי יהודה בן בתירה אומר נאמר בשני "ונספיהם" בששי "ונספיה" בשביעי "כמשפטם", הרי מ"ם יו"ד מ"ם מים, מפאן קמז לנסוך מים מן התורה. (מ"ק ה.) אמר רבי שמעון בן פיזי קמז לציון קברות מן התורה מנין תלמוד לומר "וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון". (סנהדרין מו:) אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי קמז לקבורה מן התורה מנין תלמוד לומר "כי קבור תקברנו". וי"ג מדות שהתורה נדרשת בהן הן דרוש שבפשט. ולמק הפשט הוא הסוד שבפשט. וכן בתורת הקמז האמתית שמחברת בין הפשט לדרוש ולסוד, יש כמה מיני קמזים, מהם קמזים שהם בחינת פשט שבקמז, ומהם דרוש שבקמז ומהם סוד שבקמז. וכן בתורת הדרוש האמתית שהיא אגדות חז"ל יש בהם פשט קמז דרוש וסוד. וכן בסוד וכו'.

והוסיף הרה"ג ר' י' ו' שליט"א שער"ב נקמז בפסוק (ישעי' כו, ט) "חבי כמעט רגע עד יעבר זעם". היינו שצריך לחכות עד הרגע"ע, להשלים תשלום רע"ב. "עד יעבר זעם". והוסיף הרמ"ז שליט"א שרג"ע ר"ת הכתוב (במדבר כד, כ) "ראשית גוים עמלק". דכתוב זה מדבר על הראשית והחשיבות של עמלק, שהוא עד זמן הרגע"ע בלבד, ואחר הרגע"ע, ממשיך הכתוב "ואחריתו עדי אבד". בגימטריא ע"ב. [וכן "ואחריתו עדי אבד", בגימטריא ד' שמותיו של המשיח מנחם שילה ינון חנינה]. וכן רגע מרמז בכתוב (תהילים ט, ו) "גערות גוים אבדת רשע שמם מחית לעולם ועד". (זכריה ג, ב) "יגער ה' בן השטן". [התקבל מהרה"ג ר' ציון דוד סיבוגי שליט"א].

ולפי זה מבאר מדוע הקב"ה חלק את מלחמת גוג ומגוג לג' מלחמות, במשך תקופה ארכה כל כך. דתכלית מלחמת גוג ומגוג היא לפרע את המחיר של כל הדורות, שיהיה אפשר לזכות לגאולה. ואלו הנה המשיח בא אחרי השואה, כשהסתיימה המלחמה השנייה של גוג ומגוג, הנה קשה לתת לזה שם גאולה, לגאל שרידים שאבדו את הכל. לכן ה' חלק את מלחמת גוג ומגוג לג' מלחמות, על פני תקופה ארכה, שעם ישראל ישלם את המחיר בב' המלחמות הראשונות. והשלישית תהיה עבור הגוים. וכפי שהבאנו מהרי"ל דיסקין זצ"ל, שבשלישית נצלו כל היהודים שמבדלים מן העמים. ונקנה שבזכות התפשטות פנימיות התורה ה' יציל את כלם, ונזכה להגאל מתוך רחמים וחסדים אכ"ר. וכן מובא בגר"א שתחלת הגאולה תהיה פקידה בדיו, אחד מעיר ושנים ממשפחה, והסוף יהיה ברחמים גדולים. ונביא את דבריו: (תיקוני ד"ח פה:) בתחילה יתער בשמאלא כמ"ש "שמאלו תחת לראשי", והוא יהיה פקידה כמו שהיה בבית שני בימי כורש, ולא יצאו בו, ואחר כך יתער ימינא שהוא בגין עולם, אבל קודם הגאולה יהיה אחד מעיר ושתיים ממשפחה, בונה עולמות ומחריבו.

וזה לשון ה'לשם' (הקדמות ושערים' דף קו) שעור העטרה על היסוד הוא ידוע לכל טועמי טעם עץ החיים, והרי הוא גם כן משך זמן רב, וכל אותה הזמן הוא הכל הקץ דבעתה, וזהו פשטות הכתוב "אני ה' בעתה אחישנה", הכתוב מבטיח שלא ימשך כל הזמן כלו דבעתה, אלא שיחיש עת הפדיון, והרי יתקמו שניהם "בעתה אחישנה". וזהו גם כן מה שנאמר "כי בא יבא לא יאחר", שלא יאחר עד סוף כל הזמן דבעתה כלו חס ושלום, אלא שיהיה אחישנה גם כן. אבל כל זה הוא רק כשיגיע העטרה לשפולו. נראה דה'לשם' מרמז על שפול היום כשהצל נוטה למערב, לאחר שש שעות וחצי, כפי שהבאנו לעיל מהזהר על סוף תמוז תשע"א. וכן מובא ב'לשם' (הקדמות ושערים' דף פח, ט) שהתקופה עד שתגיע העטרה לשפול, היא תקופת משיח בן יוסף, וכשתגיע העטרה לשיפול תתחיל תקופת משיח בן

דוד. וכן שם שפ"ו שהוא בגימטריא דוד בן ישי, והוא מביא את משיח בן דוד גדלעיל, נרמז בתבת שפול. וזה לשון הספר 'קול התור' (פ"א) הרבה פעמים ראיתי את רבנו [הג"א מוילנא] בחדרו מסתובב ומדבר בסערת רוח נוראה, ואומר, רבנו של עולם, האין לך דרך אמצעית בין בעתה לאחישנה, אנו עומדים בכל תקף על דברי הפשט הפשוט שבדברי הבטחתך "אני ה' בעתה אחישנה". והוסיף הרמ"ז שליט"א שערך היסוד היא בסוד מספר שבע, ושנת תשע"ב היא אותיות שבעת. או בגימטריא שבע שנים. וכן שבע בגימטריא בן ישי. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרונזון שליט"א שיוסף עם אסנת שהם השרש של משיח בן יוסף, בגימטריא ה'תשע"ב. ויהודה עם תמר שהם השרש של משיח בן דוד, בגימטריא ה'תשע"ה. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שהכתוב שנאמר על הקמת מלכות בית דוד (תהלים קיח, כב) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה: מאת ה' היתה זאת היא נפלאת בעינינו". בגימטריא תשע"ה.

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתן להוריד בארכיון דלקמן.

הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן לקבל בבקשה למייל.

יצאו לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

חדש: סדרת שיעורי וידאו חדשה בספר סוד החשמל מהתחלה עם הוספות חדשות. ניתן להוריד בארכיון ולעקוב מידי פעם על הוספת שיעורים חדשים.

הוקם בס"ד ארכיון לעלוני ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד. קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.